

יש הרבה מקומות שזקוקים למתנדבים בשנה האחרונה אבל הצעירים של "מברוק" מתעקשים להמשיך בשגרה ולסייע לזוגות עם קושי כלכלי לערוך חתונה כמו שחלמו. בתנאי אחד: שגם הנשואים הטריים ידצו לתרום לחברה, ממש כמו המלצרים שרקדו איתם אחרי החופה

// שיראל דילר

ערב ירושלמי קיצי, ואולם פנורמה הומה אדם. אל מרכז רחבת הריקודים צועדים החתן והכלה, זוג עם צרכים מיוחדים, חורש בדיעמי ונטלי צורף. כשהמוזיקה עולה מצטרפים אליהם באופן מפתיע המלצרים: הם מניחים את המגשים ומתגורדים סביבם בשאגות שמחה. הסצנה הזו הייתה עלולה להיות מבלבלת עבור האורחים, אלמלא ידעו שהמלצרים וגם המפיקים, הדיג'יי ואפילו המאפרת והמלבישה הם למעשה אנשי עמותת "מברוק", שמעניקה לזוגות עם קושי כלכלי הודמנות לחגוג את החתונה שמעולם לא העזו לדמיין. "הערב הזה היה כמו חלום אחד גדול", נזכר בהתרגשות בדיעמי. "מנהל עמותת אקיי"ם, שבא לשמוח אותנו, אמר שככה נראה חלום שמתגשם".

"רקדתי בלי סוף", מצטרפת צורף. "בזכות מברוק לא היו לי דאגות. הם ליוו אותנו בכל ההכנות לחתונה. היה מה זה שמח. חשבנו בהתחלה שתהיה חתונה קטנה, אבל חבר הביא חבר וזה נהיה גדול וברמה מאוד גבוהה. הדיג'יי התחשב בכל מה שביקשנו, המאפרת ומעצבת השיער גרמו לי להרגיש מאוד בנוח עם עצמי, כולם החמיאו לי והתרגשתי מאוד". כל אנשי המקצוע הללו ועוד רבים אחרים הגיעו בהתנדבות מלאה לחתונה של

את כלם ששכרו לך טוב

רגעים של שמחה משותפת.
המתנדבים בחתונה של צורך ובן-עמי

צילום: רמי פוהר

שום מחויבות. מגיעות אלינו הרבה פניות של מתנדבים, יותר ממה שצריך לאירוע אחד, או אנחנו משתדלים לא לגייס מתנדבים שהיו בחתונה בעבר, כדי שכל מי שרוצה יוכל ליהנות מההתנדבות הזו. בן-ישראל: "האירוע עצמו מרגש ומשמח, ובתוך זה חשוב לנו להפיץ את הבשורה ואת המטרה המרכזית של העמותה – לעודד אנשים לתרום מעצמם. וזה עובד, המתנדבים שלנו תמיד רוצים לחזור וגם להביא את החברים מהתואר או את השותפים לדירה".

בני הזוג משתתפים בהוצאות?

"הזוג משלם רק על האולם, עד סכום מוגבל. אנחנו דואגים לכל השאר – מאפרת, שמלת כלה, חליפה ואפילו מניקור ולק ג'ל. חתונה כזאת מאפשרת לאנשים לתרום בלי לצאת מגדר הרגיל שלהם. הם עושים למען החתן והכלה את מה שהם אוהבים ועוסקים בו ביומיום. אנחנו מגייסים אנשי מקצוע ברמה מאוד גבוהה, וחשוב לנו מאוד שכל חתונה תהיה ברמה, בעיקר כדי לחסוך את מבטי הרחמים והמבוכה. אם החתונה נראית מושקעת, האורחים לא יכולים אפילו לנחש שזו חתונה חברתית, והם יביאו צ'ק או מתנה בדיוק כמו לכל חתונה אחרת".

יש חתונות שהאורחים שבהן מודעים למה שמתחת לפני השטח?

טל זמורה: "החופה של חורש ונטלי הייתה אחד הרגעים הכי שמחים שלי בשנה האחרונה. אנשים מכל צבעי הקשת שמה שחיבר ביניהם היה הרצון להקדיש יום אחד בחייהם כדי לעשות טוב"

הזה, מבחירה בן-ישראל. "גם אנחנו, אנשי הצוות, לא מקבלים משכורת. בחישוב מהיר, כל המתנדבים היו יכולים להרוויח יחד שישה מיליון שקלים על העבודה שלהם לפני החתונות ובמהלכן. אבל מהמאפרת ועד המלצר, מדובר באנשים טובים שלא מצפים לכלום".

ראש צוות העמותה בירושלים, טל זמורה (33), אם לשלושה שמתגוררת עם משפחתה בקדם-ערבה, אומרת שקל מאוד להשיג את המתנדבים לחתונה "אחד הדברים שמייקו וברק הבינו היה שלאנשים קשה להגיע להתנדבויות שדורשות מחויבות גבוהה, או מפגש עם אוכלוסיות מאתגרות. אבל לארגן חתונה זה פשוט כף. אתה מגיע לאירוע שמח, ממלצר קצת, פוגש אנשים חדשים ומרים ברחבה. זאת הזדמנות שהרבה מאוד קופצים עליה. אין

מדהימה ומרגשת. הגיעו 700 אורחים, מתוכם מאה בהתנדבות".

איך הם הצליחו להגיע למתנדבים רבים כל כך?

"הם פנו לחברים מהתואר, ואז השמועה התפשטה והמעגלים הלכו והתרחבו. זה רק מעיד על הקסם שיש לנו בחברה. אנשים באמת רוצים לבוא ולעזור, ככל שעוברות השנים אנחנו מבינים שלעשייה שלנו יש אדוות גדולות יותר ממה שתיארנו לעצמנו".

לצד הזוג המאושר, גם עמותת מברוק נולדה בחתונה הזאת. כיום בן-ישראל מסכמת קרוב לעשר שנות פעילות, שנערכו בהן 68 חתונות. יותר מ-3,000 מתנדבים השתתפו בפעילות בלי לקבל תמורה, מלבד סיפוק ממכר ורגעים שאי אפשר לשכוח. "אין כסף בכלל בפרויקט

צורך ובן-עמי. "נדהמתי לראות שיש אנשים כל כך טובים, שרק רוצים לעזור ורואים שהם עושים הכול מאהבה. במלחמה אנשים רוצים לעזור, וצריך להיות מאוחדים. בחתונה הודיתי מאוד לצוות ובירכתי את החטופים ואת כל החיילים שיחזרו בשלום". עליזה גלים, מנהלת הפיתוח של אקי"ם ירושלים, אומרת שחתונתם של צורך ובן-עמי היא הראשונה זה שנים בעמותה. "ניסינו לעזור להם להתחתן בתקציב שיש להם", אומרת גלים. "ערכנו חיפוש ומצאנו את מברוק, והם לקחו את המשימה בשתי ידיים".

בן-עמי: "המתנדבים שרקדו איתנו מאוד ריגשו אותנו. אני זוכר אישה מבוגרת אחת שהביאה איתה את השותף בחנות הפרחים והם עשו את סידורי הפרחים. אני חושב שכל הכבוד לה, זה יפה ממש. כל מי שמלצרו הם נשמות טובות. אני יודע שהם חברה שלא משמשים כמלצרים ביומיום אבל הם באו, חלקם מהמילואים, ונתנו הכול בשביל שנוכל להגשים את החלום. הערכנו את זה והיה לנו חשוב להיפגש איתם אחר כך ולתת להם מתנה".

לפני תשע שנים נולד הרעיון של עמותת מברוק על ספסל הלימודים בבית הספר למשפטים ומנהל עסקים באוניברסיטת רייכמן. ברק אוסטר ומייקי בן-ארי קיבלו מטלת לימודים בתואר הראשון: להקים יוזמה חברתית. בן-ארי היה עוסק אז בהכנות לחתונה שלו, ההוצאות היו גדולות ממה שהוא ובת זוגו היו יכולים להרשות לעצמם, והם נעזרו בהורים. במהלך ההכנות הוא חשב על זוגות שאין להם גב כלכלי כזה מצד ההורים, וזה סגר לו מעגל למטלה בלימודים – הקמת עמותה שתעניק סיוע לזוגות שאינם יכולים לעמוד בהוצאות הגדולות של חתונה. הוא ואוסטר הבינו שלעמותה כזו לא יהיה קשה לגייס מתנדבים: חתונה היא אירוע שהרבה אנשים אוהבים.

"אחרי חיפוש ארוך הם מצאו בני זוג שבמשך שלוש שנים ניסו להתחתן ולא הצליחו לגייס את הסכום לחתונה", מספרת שני בן-ישראל (28), תושבת תל-אביב ומנכ"לית עמותת מברוק כיום. "היה להם חשוב לוודא שמדובר בזוג מעורב חברתית ונותן לקהילה. זאת למעשה המטרה, לעודד מודעות לתרומה ועזרה לזולת. רק כשהבינו שלפניהם זוג אכפתי ומעורב, הם רצו על זה. ואז, ממש כמו מארגני חתונות אמיתיים, הם צלצלו למפיקים ולאולמות וגייסו ספקים. החלק הכי מפתיע היה שאף אחד לא אמר להם 'לא'. החתונה הייתה

בואי נגיד שאם זאת הייתה עבודה במשרה מלאה, הייתי חותמת."

"בחיים לא האמנתי שאמצא משהו שהוא כל כך אני", בן-ישראל מצטרפת בחיך נלהב. "התחבבים שלי הם לחשוב כל היום על מה לובשים לחתונה, ולבכות בחופות. אני מאמינה באהבה, ועושה לי טוב להיות מוקפת באנשים שרוצים לחגוג את החיים ואת האיחוד עם החצי השני. ההזדמנות שאנחנו מעניקים לזוגות האלו היא מקור אנרגיה עצום עבורי. ככה גם ההתגייסות המטרופולי של החברה הישראלית. לא משנה אם זאת תקופה עמוסה או לא נוחה, המתנדבים נותנים את האולם הציפי למתנדבים שלנו בעל האולם הציפי למתנדבים לעבוד אצלו כי הם היו מלצרים טובים כל כך".

גם ביוזמה חברתית מחממת לב, אי אפשר להתעלם מפיל יוקר המחיה שממלא את החדר. ואכן, זמורה ובן-ישראל לא מנסות להכחיש את העובדה שהמפעל שהן מסורות לו הוא למעשה תוצאה של עליית מחירים קיצונית בתחום אולמות האירועים והפקת החתונות, שלא משאירה לאף זוג צעיר סיכוי לממן חתונה בעצמו. אבל אנחנו מעדיפים להתמקד בהירתמות המטרופולי של ספקים, בעלי אולמות ועוד גורמים שבוחרים לתת ולא רק לקחת", אומרת זמורה. "השנה זה מוערך עוד יותר. אולמות האירועים נפגעו מאוד מהמלחמה, ועדיין אנחנו מקבלים בעיקר תשובות חיוביות ממי שאנחנו פונים אליו. אם נחזור לחתונה של חורש ונטלי, הגיעו לפתחנו כמה אפשרויות בכל אחד מהצרכים הנדרשים להפקת האירוע. מרגש לראות את הרצון של אנשים להעניק את הפרטים של חלקם שמרנו לפעם הבאה, כדי שלא יחמיצו את ההזדמנות לתרום".

בן-ישראל: "אנחנו חיים במדינה שיוקר המחיה בה בשמיים, ועולם החתונות יקר בהתאם. רוב החתונות שאנחנו עושים הן צנועות. אין יונים, בלונים וזיקוקים, ובכל זאת הווג ירגיש שזאת החתונה הכי שמחה שהוא היה בה. אבל אנחנו לא מתיימרים לשנות את המצב. את המטרה המרכזית הצלחנו להשיג – סולידריות בחברה הישראלית. החתונות הן רק הכלי".

אי אפשר לפספס את הברק בעיניהן בשעה שהן מתארות את הברית הנרקמת בעדינות בין ספק היינות המילואימניק לבעל הקייטרינג החרדי שמעבירים בצוותא ארגונים, או בין המלצר החילוני למאפרת הדתייה שרוקדים עם הווג על הרחבה. הם, יחד עם שאר המתנדבים בעמותה, משאירים את חילוקי הדעות מחוץ לאולם השמחות ומקדישים את כל מרצם לעשיית טוב טהורה.

שני בן-ישראל: "עד היום עבדנו עם זוגות שגם היה חשוב להם לתת בחזרה, וברוב המקרים מעגל הנותנים נסגר"

משמח, שירים לי את הנפש. כמה שנים לפני כן התחלתי לעקוב אחרי עמותת מברוק ומה שהם עושים, והבנתי שזו ההזדמנות שלי". מה שדחף אותה לעבור ממצב של מביטה מהצד לשותפה פעילה היה הטרור של מלחמת קיום ובעל במילואים. בדיוק כמו בן-ישראל, היא התאהבה בעמותה מלאת השמחה והחופות והחליטה להפוך אותה לחלק מרכזי בחייה.

תחום החתונות עניין אותה עוד לפני כן. "זאת המסיבה הכי משמחת שיש. לפעמים אני אפילו מבואסת שרוב החברות שלי כבר התחתנו", זמורה צוחקת. "לא עסקתי ממש בעולם החתונות, אבל תמיד אהבתי להפיק אירועים. לכן מברוק בשבילי היא שתי ציפורים במכה. אני משלבת בין עיסוק שקרוב לליבי ובין נתינה לזולת.

שאנחנו עושים".

אז החלטת להמשיך?

"לא הייתה בכלל שאלה. שנה לאחר מכן, בזמן הלימודים באוניברסיטה, כבר הצטרפתי לצוות ההפקה הקבוע של העמותה באזור באר-שבוע. עם הזמן עברתי לעבוד במטה כאחראית יחסי ציבור. כשהתחילה המלחמה רבים מהמתנדבים שלנו, וגם מי שהיה המנכ"ל, גויסו למילואים – ואני נקראתי לדגל בעורף".

זמורה עבדה גם היא בתנועת הצופים, אבל לה נדרשו עוד כמה שנים כדי לנרוד מהצופים אל מברוק. "בחופשת הלידה האחרונה שלי חיפשתי משהו שייתן לי קרן אור קטנה בתקופה כל כך שחורה", היא מחייכת חיוך עצוב. "ידעתי שאני רוצה לעשות טוב, ואם כבר, לתרום במשהו

זה תלוי ברצון של הווג, אם החתן והכלה לא רוצים שידעו את זה, אף אחד לא ידע. לא יסקרו את האירוע ולא נעשה יח"צ לקידום העמותה. צריך לזכור תמיד שאנחנו עושים הכול מתוך רצון לעזור להם להתחיל את החיים שלהם".

איך אתם מגיעים לזוגות?

"הרבה מפה לאוזן. יש לנו גם צוותים שמתעסקים בזה, ובין השאר הם בקשר עם שירותי הרווחה. יש זוגות שמגיעים אלינו דרך גורמים שפונים אלינו.

"לא תמיד קל לאתר זוגות", אומרת בן-ישראל. "אחד הקשיים שלנו הוא החשש של הזוגות להיראות מסכנים ונוזקים", היא מסבירה. "זה מעמד לא קל, ולכן לרוב אנחנו מחפשים אותם יותר ממה שהם פונים אלינו. נעשה גם תהליך סינון. כל העשייה הזאת היא סביב אנשים, ולכן מן הסתם לא כל אחד מתאים".

"הסינון חשוב לנו מאוד", מסבירה זמורה. "נציג מטעמנו נפגש עם הווג לפני שיתקע ויבירור המצב הכלכלי ולסיבה שהם זקוקים לעזרה בהוצאות החתונה. לפני שאנחנו מבקשים מכמות גדולה של אנשים להתנדב חשוב לנו לוודא שתהיה לזה הצדקה. יש זוגות שלא עורנו להם".

בן-ישראל: "רמת הרצינות וההתחייבות של החתן והכלה היא תנאי בסיסי לעזרה שלנו. חשוב לנו לעזור לזוג שיהיה מסור ומחויב לארגון החתונה ומעבר לחתונה שלהם, אנחנו רוצים לעזור לאנשים שביומיום תורמים לקהילה שסביבם. עד היום עבדנו עם זוגות שגם היה חשוב להם לתת בחזרה, וברוב המקרים מעגל הנותנים נסגר. מאוד מרגש לראות את זה קורה. חתן אחד שנעזר בנו התנדב אחר כך לאפר בחתונה אחרת של העמותה. היו גם חתן וכלה שהגיעו להיות מלצרים באירוע נוסף. אלו אנשים שלא הכרנו לפני שנכנסנו לתהליך איתם, הרצון להעניק בחזרה הגיע מהם".

בן-ישראל התחילה את דרכה בעמותה כמלצרית באחת החתונות, רגע אחרי שעזבה את תנועת הצופים והחלה בחיפוש אחר תרומה לחברה שתמלא את החסר. "רציתי למצוא משהו שיעורר בי תשוקה", היא מסבירה, "שאוכל לתרום בו בלי להרגיש שאני 'עובדת בחינם'. משהו שימלא לי את הלב. בפעם הראשונה שהגעתי לחתונה של מברוק, חווייתי תחושה שזו לא יבין אותה. הייתה אווירה של קסם ברחה. לא אשכח את המבט של בני הווג. בלעדינו הם לא היו מתחננים. אז הבנתי את הכוח של מה

חתונות ברמה גבוהה.
מאחורי הקלעים

צילום: ירון חסין

אני זקוקה לזה. המלחמה דווקא חיוקה בנו את ההבנה כמה העשייה הזו חשובה. סיפור של חיים ובניית משפחות. יש את הרגע שאני הכי אוהבת, שבו אנחנו אומרים למלצרים שמתנדבים, 'תעזבו את מה שאתם עושים, וכואו להרים'. ואז רחבת הריקודים מתמלאת באנשים לבושים שחור, שמקפצים את האווירה מכל הלב, והזוג שבמרכז מאושר. לראות דבר כזה עכשיו, זה מטורף."

איך משלבים התנדבות אינטנסיבית כל כך עם החיים הפרטיים?

בניישראל: "כמו כל הצוות, אני מתפעלת את מברוק על חשבון הזמן הפרטי שלי. אני עובדת במשרה מלאה, בעבודה תובענית, אבל לא הייתי מוותרת על הזכות. העמותה מסיחה לי את הרעת וכך אני פחות דואגת לבן הזוג שלי וגם יכולה להתעסק במשהו טוב וטהור."

זמורה: "זמן זה דבר שאפשר לייצר. מההתחלה בחרתי לשים את ההתנדבות במברוק גבוה בסדר העדיפויות שלי. מתחילת המלחמה בעלי מגויס ואני בבית לבר עם הבנות. אני מוקפת במשפחה תומכת, ולצד זה אני מרגישה שמברוק מספקת לי אנרגיה להתמודד עם השנה הזאת ועם כל האתגרים שמלווים אותה. החיים ממשיכים ואנשים רוצים להתחתן עכשיו יותר מתמיד."

טל זמורה: "שאלנו את עצמנו איך בכלל אפשר לבקש עזרה מאנשים בתום שנה כל כך קשה. גם עלו דילמות לגבי הזוגות שניציע להם סיוע"

צילום: נעמה שטרן

"האנשים שמתנדבים אצלנו הם הכי טובים שיש", מעידה בניישראל. "זה מחזק את התקווה שכל הצדדים בחברה הישראלית יכולים להיות יחד, זה בכלל לא משנה מי עובר לצידם או מי הווג שהתחתן. היו מקרים שעובדים חרדים סייעו לארגן חתונה לזוג להט"בי או מלצרים שמחזיקים בדעות מנוגדות לחלוטין עברו יחד ופשוט נהנו. אנחנו יוצרים בכל חתונה מיקרוקוסמוס של החברה הישראלית – נכון יותר, של מה שהיא יכולה להיות. "חלק מהקסם של העמותה, ששאב אותי להצטרף אליה, נוצר מהאיחוד בין אנשים מכל רחבי הארץ שבאים לעזור לזוג, בלי שהם מכירים אותו. אנחנו נמצאים בתקופה מורכבת, ואני מאוד מודאגת מהמקום שאנחנו הולכים אליו בתור חברה. האם נהיה חברה מפולגת שבה כל אחד דואג לעצמו ולמי שדומה לו, או שנדע לשים לב גם לאחר?"

//

בשנה האחרונה, חתונות הפכו מאירוע צבעוני ומאושר לנושא כאוב. אחוזי הגיוס הגבוהים, השכול והחשש הביטחוני הביאו לביטולן של חופות רבות, וגם מברוק נקלעה למצב לא פשוט: רוב צוותה גויס לשירות המילואים, ומנגד נוספו עוד זוגות שהזדקקו לעזרתה. אבל אם תשאלו את זמורה ובניישראל, ארגון חתונות בזמן מלחמה לצד האתגר הוא תרופה עוצמתית לכאב.

זמורה: "כמו כל דבר שקורה במדינה. הסיפור של המלחמה שינה הכול. מראש שאלנו את עצמנו איך בכלל אפשר לבקש עזרה מאנשים בתום שנה כל כך קשה. גם עלו דילמות לגבי הזוגות שניציע להם סיוע. האם נעזור למילואמניקים שמתחתנים? למפונים שנאלצו לבטל את האירוע? הרבה זוגות שהיו יכולים להתחתן בלי עזרה מצאו את עצמם פתאום בקושי גדול. וזה בלי לקחת בחשבון את החוסר המשמעותי בצוות. רוב המתנדבים הקבועים גויסו, וגם הספקים לא היו זמינים. זה קשה, אבל מה שמדהים הוא שאנשים, גם בלב המילואים, עשו כל מה שהם יכולים לעזור, ועדיין מבקשים לעשות כל מה אפשר."

בניישראל: "אני מודה על הזכות להתנדב בעמותה דווקא עכשיו. זה ממלא אותי ונותן אפשרות להסתכל על הצד החיובי שבדברים. בן הזוג שלי במילואים ואני הרבה לבר, מודאגת ומוצאת שקשה לי לשמוח רוב הזמן. אבל האירועים שאנחנו מארגנים, מראים שבחרנו להמשיך לחיות". זמורה: "משמח להיות מוקף באירוע שכולו שמחה ואהבה בזמנים כל כך קשים."